

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Tos/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122013134
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122013134.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14.02.2023 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného V. N. proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1Nt/29/2022 zo dňa 25.11.2022.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 1Nt/29/2022 z 25.11.2022 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku v spojení s § 394 ods. 1 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného V. N. na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov sp. zn. 3T/91/2021.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený dňa 28.11.2022 prostredníctvom svojho obhajcu, pričom v dodatočne predložených dôvodoch sťažnosti vyslovil, že sa nemožno stotožniť so striktným názorom súdu, že návrh nebol dôvodný pre absenciu nových skutočností a dôkazov, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste, pretože dispozícia ustan. § 394 ods. 1 Tr. poriadku je odlišná a síce, že postačujú aj také nové skutočnosti, ktoré nielen sami o sebe, ale aj v spojení s už známymi skutočnosťami a dôkazmi odôvodňujú iné rozhodnutie vo veci. Z vykonaného dokazovania také skutočnosti vyplynuli. Obsahom telefonických rozhovorov, ktoré absolvoval s matkou poškodenej W. J. a poškodenou W. J. malo byť implicitné priznanie svedkýň, že skutok sa nestal, a teda že je nevinný. Napriek tomu obe svedkyne tieto informácie popreli, obsah ich výpovedí nie je hodnoverný, pretože matka poškodenej napriek blízkemu vzťahu s dcérou poprela, aby jej dcéra niečo o skutku hovorila, poškodená v rozpore s touto výpoveďou vlastnej matky uviedla, že o útoku povedala svojej matke, matka poškodenej uviedla, že s ním telefonuje do výkonu trestu a že proti nemu nič nemá, čo je vysoko neštandardné, aby udržiavala priateľský vzťah s útočníkom proti svojej dcére vo výkone trestu, pritom poškodená priznala, že chce, aby bol prepustený a že s ním udržiava telefonický kontakt, čo je mimo rozumnú úvahu, ak predpokladáme, že mal vykonať skutok, ktorým sa jej nebezpečne vyhrážal. Z uvedeného vyplýva, že svedkyne proti nemu neprechovávajú nenávisť, ale žiadajú si jeho prítomnosť v rodine, lebo v skutočnosti pre poškodenú nie je nebezpečný. Z výpovedí taktiež vyvodzuje predpoklad, že matka poškodenej neuvádzala pravdu o tom, že jej dcéra povedala o útoku, aby nemusela následne klamať o tom, čo o tomto útoku vie. Ak teda zároveň svedkyňa poprela obsah rozhovorov s odsúdeným, aj táto časť jej výpovede je nevierohodná.

V ďalšom poukázal na to, že súd v napadnutom uznesení konštatoval, že fakt, že poškodená uviedla: „Ten skutok sa stal, ale ja sa nedám zavrieť za krivú výpoveď“, svedčí len o jej obave zo stíhania, ak by pozmenila svoju výpoveď v tomto konaní. Obhajoba je v rozpore s názorom súdu presvedčená, že túto spontánnu výpoveď poškodenej, ktorou reagovala na otázku obhajcu, aby úprimne uviedla, akým spôsobom prebiehali udalosti, je nutné chápať ako priznanie obavy o následky, čo by nastalo, ak by teraz vypovedala úprimne.

Napriek tomu, že uvedené skutočnosti nie sú jednoznačným vyvrátením pôvodných výpovedí poškodenej a X. B., ale iba nepriamymi dôkazmi, vzhľadom na už skoršie pochybnosti a nesúlady, ktoré obhajoba písomne predložila v podaní zo dňa 24.10.2022, je možné vyvodiť záver, že na podklade takej výpovede by neobstálo ani len jeho obvinenie, nie to ešte jeho odsúdenie. Pripomenul, že jeho výsluchy zo dňa 28.10.2021, 20.09.2021, 19.09.2021, a 18.09.2021 sú plne konzistentné a neobsahujú rozpory svedčiace o nevierohodnosti, pričom výpoveď svedka X. B. zo dňa 18.09.2021 nie je súladná s jeho výpoveďou zo dňa 05.11.2021, keďže v neskoršej výpovedi svedok hovoril o použití mačety a jeho údajnom vstupe do obydliá svedka, v ktorom sa nachádzal, zatiaľ čo v skoršej výpovedi bezprostredne po údajnom skutku tvrdil, že mal byť pred jeho chatrčou aj s kovovou tyčou, z ktorej D. B. pred tým vybehol. Z výpovede D. B. na čl. 88 spisu vyplýva, že tento komunikoval s poškodenou a podľa jej tvrdení prispôobil aj vlastnú výpoveď, čo svedok výslovne priznal. Jeho nevinu, a teda nepravdivosť výpovede poškodenej potvrdili vo svojich výsluchoch aj svedkyňa Z. N. (zápisnica na čl. 86) a jeho syn V. N. (zápisnica na čl. 84), ktorí (bez toho, aby mal možnosť ich akokoľvek z väzby ovplyvňovať) potvrdili priebeh skutkového deja v súlade s jeho výpoveďou, a z výpovedí poškodenej, ako aj D. B. vyplýva, že spolu v čase údajného skutku mali intímny vzťah, čo potvrdili vo svojich výpovediach aj jeho syn (a poškodenej) J. N., nar. XXXX, a jeho švagriná Z. N.. Mohlo ísť teda o zámienku ho krivo obviňiť s cieľom spôsobiť odňatie jeho slobody. Tiež poukázal na omyl pri vzdaní sa práva podania odporu súvisí s jeho psychickým stavom deklarovaným v listine na čl. 103 spisu, ktorý nie úplne umožňuje bezprostrednú schopnosť reakcie a pochopenie zložitejších udalostí.

Platí teda, že nové zistenia a pochybnosti o dôveryhodnosti výpovedi poškodenej a jej matky, spolu s už vykonanými dôkazmi, by spoločne odôvodnili iné rozhodnutie vo veci. Poukázal pritom na zásadu in dubio pro reo, podľa ktorej všetky rozumné pochybnosti treba vykladať v jeho prospech. Opakuje, že ak pôvodné odsúdenie stálo len a výlučne na výpovedi poškodenej, o ktorej sa ukázalo, že jej požiadavka na úprimné opísanie skutku vyvoláva obavy z trestnoprávnych následkov, a na rozporných výpovediach X. B., ktorý je ako milenec poškodenej všeobecne nevierohodný, možno pri obnove konania očakávať jeho úplne oslobodenie spod obžaloby.

Na základe uvedeného vyslovil presvedčenie, že napadnuté uznesenie je vecne nesprávne, čo zakladá dôvod sťažnosti podľa § 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že obnovu konania povolí.

Na podklade takto riadne a včas podanej sťažnosti odsúdeným ako osobou na to oprávnenou krajský súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ak aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený svojím návrhom žiadal o povolenie obnovy konania, pretože neboli vykonané na hlavnom pojednávaní výsluchy svedkov a to jeho svokry M. J., ktorá má vedomosť o tom, že jeho družka musela klamať, nakoľko v ten čas žila s niekým iným, a práve on jej prikázal, aby dala naňho trestné oznámenie za nebezpečné vyhrážanie. Takýmto spôsobom sa ho chce zbaviť a to je nová skutočnosť. Aj jeho bývalá družka W. J. potvrdí jeho nevinu a dokáže, že je nevinný.

Tento návrh bol doplnený o podanie, v ktorom obhajca odsúdeného poukázal na to, že trestný rozkaz mu bol doručený a vzdal sa práva podať odpor, ale tento úkon vykonal s nepochopením procesnej situácie a omylom, v pôvodnom konaní nikdy nesúhlasil s trestným stíhaním, čo vyplýva z jeho výpovedí v prípravnom konaní a vzdanie sa práva podať odpor treba vnímať vzhľadom na jeho konanie v omyle ako na úkon priznania viny. Zistil nové skutočnosti o pravdivosti výpovede poškodenej v pôvodnom konaní, ktorá sa mu v telefonickom rozhovore nedávno priznala, že pri svojej výpovedi ho nepravdivo obvinila v úmysle pokračovať v spolupráci s D. B.. Nepravdivú výpoveď poškodenej v pôvodnom konaní by mala dosvedčiť aj matka poškodenej W. J., ktorej sa podľa slov poškodenej z predmetného telefonického hovoru mala poškodená o celej situácii zveriť. V ďalšom poukázal na skutočnosti, ktoré sú obsahom sťažnosti a to na výpoveď svedka D. B., Z. N. a jeho syna J. N..

Návrh na povolenie obnovy konania sa dotýkal trestnej veci vedenej proti odsúdenému na konajúcom súde pod sp. zn. 3T/91/2021, v ktorom bol vydaný trestný rozkaz dňa 13.12.2021 a ním bol odsúdený V. N. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.09.2021 v čase okolo 00.30 hod. vo svojom obydľí s popisným číslom po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov slovné napadol a vyhrážal sa svojej družke W. J. a to tým spôsobom, že pristúpil k jej posteli, na ktorej ležala, do ruky si zobral kovovú tyč, ktorá bola opretá o stenu pri posteli, zodvihol ju nad svoju hlavu a zahnal sa na poškodenú W. J. so slovami že ju zabije, že ju prepichne a vulgárne jej nadával, pričom tá sa zodvihla z postele a v obave o svoj život ušla von pred chatrč, kde sa schovala pred svojím druhom v tráve a zotrvala tam do chvíle, kým ju prestane hľadať, čím takto u poškodenej W. J. vzbudil dôvodnú obavu o svoj život a zdravie,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z obsahu spisu 3T/91/2021 tiež vyplýva, že trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 14.12.2021, pretože po doručení trestného rozkazu odsúdenému v prítomnosti jeho obhajcu a prokurátora, sa po porade odsúdený vzdal práva na podanie odporu a to aj za osoby oprávnené, ktorá skutočnosť vyplýva zo zápisnice z 14.12.2021, pričom zápisnica bola vyhotovená hlasitým diktátom.

Konajúci súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že nezistil nové skutočnosti či dôkazy, ktoré by mohli privodiť iné rozhodnutie o vine či treste. Odsúdený síce v návrhu prezentoval, že sa W. J. mala zveriť W. J., svojej mame, o nepravdivosti jej výpovede, avšak z výpovede menovanej svedkyne táto skutočnosť nevyplývala, ale vyplynulo to, že jej povedala ako prebiehal útok. Výpoveď svedkyne W. J. tak nie je spôsobilá privodiť zmenu rozhodnutia v prospech odsúdeného, lebo tá o skutočnostiach prezentovaných odsúdeným, že družka mu povedala, že sa jej mala zveriť o skutku, vedomosť nemala, a tiež nemala vedomosť o inom priebehu skutku, než je zachytená v skutkovej vete trestného rozkazu. Ani výpoveď W. J. nie je nový dôkaz, pretože pri svojom výsluchu nepotvrdila, že odsúdeného mala nepravdivo obviniť, a uviedla, že sa skutok stal, zobral na ňu železo, mal reči ako spitý, povedal, že do basy nepôjde zadarmo. Jej výpoveď je tak v rozpore s tvrdeniami uvádzanými odsúdeným. Skutočnosť, že svedkyňa uviedla, že sa za krivú výpoveď nedá zavrieť, nie je možné interpretovať tak, že sa akoby priznala, že jej pôvodná výpoveď bola nepravdivá, ale tak, že ak by teraz nepravdivo vypovedala za účelom prepustenia odsúdeného z výkonu trestu, hrozil by jej trest za krivú výpoveď, z čoho nemožno mať za to, že sa skutok nestal.

S uvedeným záverom konajúceho súdu sa sťažnostný súd stotožnil, považuje ho za logický výsledok hodnotenia teraz vykonaného dokazovania v súhrne s dôkazmi zabezpečenými orgánmi činnými v trestnom konaní, keďže vo veci sa hlavné pojednávanie nevykonalo a po podaní obžaloby bolo rozhodnuté trestným rozkazom v skrátanom konaní.

Vzhľadom na uplatňované námietky odsúdeným sťažnostný súd poukazuje na zmysel konania o povolenie obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach alebo vo výroku o treste, ku ktorým došlo preto, lebo v pôvodnom konaní neboli známe všetky rozhodné skutočnosti a dôkazy, pričom tieto chýbajúce skutočnosti a dôkazy vyšli najavo až po tom, čo pôvodné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. V tomto konaní však nemožno preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť výrokov v právoplatnom rozsudku, či trestnom rozkaze, pretože nejde o odvolacie konanie, v ktorom má odvolací súd právomoc na takýto postup.

Podľa § 400 procesného predpisu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom možno zrušiť právoplatné rozhodnutie, hoci aj len v časti (výrok o treste, či výrok o náhrade škody), ktorým sa skončilo trestné stíhanie, avšak len vtedy, pokiaľ sú splnené podmienky na takýto postup. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania však nie je oprávnený preskúmať správnosť právoplatného rozhodnutia. Podmienky obnovy konania sú upravené v § 394 Tr. poriadku, pričom pre posudzovaný prípad je rozhodným ods. 1 § 394 Tr. poriadku, keďže trestné stíhanie skončilo právoplatným trestným rozkazom.

Dôvody na povolenie obnovy konania podľa vyššie citovaného ustanovenia spočívajú predovšetkým v tom, že po právoplatnosti rozsudku vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený trest by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom

nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Prvým predpokladom na to, aby podmienky obnovy konania boli splnené, je existencia novej skutočnosti alebo nového dôkazu, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a ktoré by mohli mať podstatný význam pre zmenu rozhodnutia. Za novú, skôr neznámu skutočnosť je potrebné považovať takú, ktorá objektívne existovala v čase rozhodovania, ale v pôvodnom konaní nebola dokazovaná alebo zisťovaná, okrem prípadu uvedeného v § 93 ods. 1 zák. č. 314/2018 o Ústavnom súde. Novým, skôr neznámym dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní vedený v spise, uplatnený niektorou z procesných strán alebo vykonaný. Ide predovšetkým o taký dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní vôbec známy, ale tiež môže ísť o dôkaz, ktorý bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak jeho obsah v konaní o obnove konania vypovedá o nových poznatkoch, ktoré majú rozhodný a iný význam pre posúdenie podstatných okolností.

V posudzovanej veci v prípravnom konaní okrem odsúdeného a poškodenej boli vypočutí v pozícii svedka V. N. ml., E. N. a X. B.. Keďže W. J., matka poškodenej, v pôvodnom konaní vypočutá nebola, je nutné konštatovať, že jej výpoveď v tomto konaní je potrebné považovať za nový dôkaz. Výpoveďou menovanej svedkyne ale neboli preukázané skutočnosti, ku ktorým sa vyjadroval odsúdený vo svojom návrhu, predovšetkým vedomosť menovanej svedkyne o tom, že jej dcéra W. J. musela klamať pri výsluchu, lebo v tej dobe žila s iným a práve on jej prikázal podal naňho trestné oznámenie. Aj keď svedkyňa W. J. potvrdila, že s odsúdeným telefonicky hovorila, obsahom ich rozhovorov boli deti, o ktoré sa v tej dobe starala. Vykonaný dôkaz vzhľadom na jeho obsah tak nie je spôsobilý zmeniť právoplatné rozhodnutie vo výroku o vine.

Úvahy, ktoré rozvinula obhajoba ohľadne neštandardnosti telefonických hovorov medzi odsúdeným a svedkyňou W. J., nemajú svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Nebolo totiž preukázané, aby menovaná svedkyňa bola iniciátorkou telefonických hovorov a aby sa snažila si udržať priateľský vzťah s odsúdeným. Svedkyňa W. J. sa iba vyjadrila, že telefonovala s odsúdeným a proti nemu nič nemá, rozprávala sa s ním len o deťoch, čo nesvedčí o udržiavaní priateľského vzťahu a aktívnom prístupe k odsúdenému.

Z výpovede poškodenej W. J. nevyplývajú nové skutočnosti, ktoré by spolu so zistenými skutočnosťami v pôvodnom konaní mohli privodiť iné rozhodnutie o vine. Poškodená totiž pri svojom výsluchu potvrdila, že skutok sa stal, a aj keď nezopakovala celý priebeh skutkového deja, vypovedala k jeho niektorým častiam, čím vyvrátila tvrdenie odsúdeného, že skutok sa nestal a musela predtým klamať, nakoľko jej vtedajší druh X. B. prikázal, aby naňho dala trestné oznámenie za nebezpečné vyhrážanie. To z výpovede poškodenej vôbec nevyplýva, pričom poškodená jasne a zrozumiteľne uviedla „bol agresívny na mňa, on zobral na mňa železo“, čo korešponduje jej tvrdeniam z prípravného konania v procesnom postavení poškodenej - svedka.

Obhajobou hodnotené vyjadrenie poškodenej „Ten skutok sa stal, ale ja sa nedám zavrieť za krivú výpoveď.“, že toto svedčí o jej obave z trestného stíhania, ak by pozmenila svoju výpoveď, považuje aj sťažnostný súd za správne. Poškodená bola totiž poučená pred výsluchom a zložila aj prísahu, preto vedela, že má vypovedať pravdivo, pretože v prípade nepravdivej výpovede aj v tomto konaní môže byť za ňu trestne stíhaná. Vyjadrenie poškodenej, že sa nedá zavrieť za krivú výpoveď, nemožno spájať s úvahou, ako to predniesla obhajoba, že poškodená sa bála následkov spojených s trestným stíhaním, ak by vypovedala úprimne, podľa predstavy obhajoby, že odsúdený sa jej nevyhrážal. Vzhľadom na obsah výpovede poškodenej, berúc do úvahy aj zistenie, že odsúdený telefonoval poškodenej a hovoril, že sa polepší, že chce ísť domov, je potrebné jej vyjadrenie vnímať v tom kontexte, že ju odsúdený nabádal na zmenu výpovede a kvôli nemu ju nezmení, lebo skutok sa stal, pričom pozná následky, ak by vypovedala nepravdivo. Záver konajúceho súdu, že takéto vyjadrenie nepreukazuje, že skutok sa nestal, je logický a správny.

Ani táto výpoveď poškodenej, z ktorej nevyplývajú žiadne nové skutočnosti, ktoré by vyvrátili jej pôvodné tvrdenie o spáchaní skutku odsúdeným, nie je spôsobilá sama o sebe a ani vo vzájomnej súvislosti s výpoveďou svedkyne W. J. odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného pre skutok spáchaný dňa 18.09.2021.

V súvislosti s hodnotením dôkaznej situácie zabezpečenej orgánmi činnými v trestnom konaní je potrebné poukázať predovšetkým na zvukový záznam z telefónnej linky 158, na ktorú volal odsúdený s tým, že X. B. nedá pokoj jeho družke a nenechá ich žiť. Následne volala na túto linku poškodená, ktorá viackrát opakovala, že sa bojí svojho druha V. N., lebo sa jej vyhrážal, že ju zabije železom, a upozornila hliadku, že železo má v chyži. K oznámeniu poškodenej došlo dňa 18.09.2021 o 01,19 hod., pritom poškodená vo veci následne vypovedala v procesnom postavení poškodenej v dňoch 18.09.2021, 19.09.2021 a 05.11.2021 vždy rovnako a usvedčujúco odsúdeného zo spáchania skutku dodávajúc, že sa svojho druha bojí a má strach o svoj život a zdravie.

Výpoveď poškodenej je objektivizovaná zvukovým záznamom, ktorý bol vyhotovený bezprostredne po spáchaní skutku odsúdeným, a z neho je zrejmé, že poškodená nalieha na príchod polície, lebo sa svojho druha bojí. Úvahu obhajoby, že pôvodné odsúdenie stálo len na výlučnej výpovedi poškodenej a na rozpornej výpovedi svedka D. B., nemožno považovať za správnu, a so zreteľom na potvrdenie poškodenou v tomto konaní, že skutok sa stal, už vôbec nemožno dôvodne očakávať, že odsúdený bude oslobodený spod obžaloby.

K prezentácii, že odsúdený konal v omyle po doručení trestného rozkazu ohľadne opravného prostriedku, sťažnostný súd poznamenáva, že zo zápisnice spísanej na konajúcom súde dňa 14.12.2021 je zrejmé, že odsúdený sa po porade so svojim obhajcom vzdal práva podať odpor nielen vo svojom mene ale aj za osoby oprávnené podať odpor v jeho mene. Ak odsúdený mal možnosť poradiť sa so svojim obhajcom, ktorý je práva znalý, je ťažko uveriteľným, že sa vzdal opravného prostriedku len preto, lebo bol uvedený v omyl. U obžalovaného nejde o prvé odsúdenie, je to jeho v poradí deviate odsúdenie, pritom v predchádzajúcich prípadoch bol päťkrát súdne trestaný na základe rozhodnutia trestným rozkazom. Už len z toho možno usudzovať na pomerne dobrú znalosť odsúdeného o postupe v trestnom konaní po vyhlásení rozhodnutia o vine a treste, resp. po doručení trestného rozkazu. Neobstojí ani námietka odsúdeného, že jeho zdravotný stav dokumentovaný na č. I. 103 mu nie úplne umožňuje bezprostrednú schopnosť reakcie a pochopenie zložitejších situácií. Na uvedenom čísle listu sa nachádza správa primára psychiatrickej oddelenia FN sP J. A. Reimana Prešov z 26.10.2021, v ktorej sa konštatuje, že odsúdený bol na ich oddelení hospitalizovaný od 18.10.2002 do 25.10.2005 a od 21.05.2015 do 22.05.2015 pre mentálnu retardáciu ľahkého stupňa s poruchami správania a pre poruchu psychiky a správania zapríčinenú užívaním alkoholu a benzodiazepínov. Ľahká mentálna retardácia a požívanie alkoholu v roku 2015 nie sú dôvodom na to, aby odsúdený nerozumel základným úkonom, ako je podanie opravného prostriedku v trestnom konaní, ktoré pozná zo svojich životných skúseností. Okrem toho je potrebné opätovne zdôrazniť, že odsúdený mal obhajcu, s ktorým sa pred svojím vyhlásením poradil ohľadne opravného prostriedku poradil.

Vychádzajúc z prezentovaných zistení a úvah sťažnostný súd už len konštatuje, že záver konajúceho súdu, že vykonaným dokazovaním nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného, je vecne správny a zákonu zodpovedajúci. Tento záver bol podkladom pre vyhodnotenie sťažnosti odsúdeného ako nedôvodnej, a preto ju sťažnostný súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.